

Bíró Attila

A bravúr lehetősége bennünk van

Bíró Attila magyar vízilabdázó, edző, 2015 óta a magyar női válogatott szövetségi kapitánya

Lejegyezte: **Farkas Anita**
Fotó: **Földházi Árpád**

Az, hogy a januári triezsti selejtezőtornán az olaszok ellen három góllal nyerni tudtunk, és így az utolsó pillanatban meglett az olimpiai kvótánk Tokióba, lelkileg óriási töltést adhat a lányoknak a jövőre nézve: nem kis dolog egy ekkora téttel bíró mérkőzést ilyen tökéleteshez közelítő játékkal végigvinni. Különösen annak fényében, mekkora teher volt rajtunk az utóbbi időszakban. Eleve szokatlan helyzet, hogy egyetlenegy ki-ki meccsen dőljön el az olimpiai részvétel joga, és bő egy óra alatt méreessen meg évek kemény munkája. Összehasonlításképp: az előző olimpiai ciklusban a belgrádi Európa-bajnokság megnyerésével automatikusan kijutottunk Rióba, így hamar megnyugodhattunk, nyolc esztendeje pedig a szintén Triesztben rendezett selejtezőn elég volt az első négybe kerülni a kvótáért. Most viszont egy lapra kellett feltennünk mindent úgy, hogy a Rióban ezüstérmes olaszok ráadásul hazai pályán voltak, és úgy tűnt, a kijelölt bírópáros sem éppen telitalálat számunkra – igaz, ők aztán rácafooltak az aggodalmakra, és korrekten fújtak. Hogy az összes nehézség, plusz a járványügyi helyzetből adódó bizonytalanságok, a nemzetközi meccsek hiánya ellenére sikerült már az első percekben így megroppantani, majd végig nyomás alatt tartani az olaszokat, az a lányok óriási mentális erejét is mutatja.

De nem csak e miatt a hihetetlen győzelem miatt vagyok annyira büszke rájuk. Hanem mert soha egyikőjük sem felejtette el egy percre sem, mekkora volt ennek a selejtezőtornának a tétje: Magyarországon nagyok az elvárások a vízilabdával kapcsolatban, olyan verzió szöbe sem jöhetett, hogy végül a női válogatottunk ne legyen ott az olimpián! Ezért zokszó nélkül dolgoztak két hónapon át, elviselve az állandó összezártságot, a család hiányát, az óriási mentális nyomást; nem véletlen, hogy a lelki felkészülésre körülbelül háromszor annyi energiát és időt szántunk, mint általában.

A nőkre amúgy is jellemző ez, hogy hihetetlenül keményen és koncentráltan tudnak hajtani, folyamatosan kitolva, sőt gyakran átlépve a határaikat. Edzettem évekig férfiakat is, de a lányokkal, legalábbis én mindig úgy éreztem, éppen e miatt az óriási munkabírás miatt sokkal könnyebb haladni. A fiúkkal valószínűleg konfliktusosabb lett volna egy, a mostanihoz hasonló feszített ütemű felkészülést végigcsinálni, mert ők általában szétszórtabbak, labilisabbak, hajlamosabbak a linkeskedésre. A meccs már más kérdés, ott a fiúk talán stabilabban hozzák, ami bennük van, legalábbis ritkábban fordul elő, hogy negyedről negyedre hullámozzon a teljesítményük. De hogy rögtön ellent is mondjak magamnak, erre a mostani, olaszok elleni csodamérkőzésre ez sem volt igaz.

Remélem, a Trisztben látott testi-lelki formánkat képesek leszünk továbbvinni majd az olimpiára is. A nagy esélyesek a Londonban és Rióban is aranyérmes, hatszoros világbajnok amerikaiak, de a négy közé jutás abszolút reális lehet a számunkra, sőt a bravúr lehetősége is bennünk van. De ami engem leginkább bizakodással tölt el, és ezt már Párizsra előrevetítve is mondom, hogy ebben az utóbbi egy-két évben összeállni látszó, kiemelkedő tehetségekkel teli, nagyon fiatal csapatban még a most mutatottnál is jóval több lehet. ■

